

tidligere kunne indlemmes ved Eskadronerne og sammenarbejde, inden Regimentet rykker i Leiren. For Fodfolkets Vedkommende maa jeg gjøre den Bemærkning, at, hvis de Herrer havde havt Leilighed til at se Divisionsbefalingerne, saa vilde de erfare, at det udtrykkelig i Løbet af de sidste sex Aar er foreskrevet, at der ikke maa anvendes anden Tid til Enkeltmands Uddannelse, end de første to Dage af Leirvælfeserne, og at denne Tid for Fodfolkets Vedkommende maa anvendes til Troops- og Delingsexercits; hele den øvrige Enkeltmands Uddannelse, for saa vidt den kan siges at gaa ind under det Begreb, som det ærede Medlem talte om, er henvist til Eftermiddagstimerne. Nu sagde det ærede Medlem: Man bruger Tiden til at staa og gjøre Øvergreb. Ja, det kan være nødvendigt at foretage denne Vælfes om Eftermiddagen, thi man har ikke nogen anden Vælfesplads end Leirgaden, men, hvis det ærede Medlem, som vi Andre have gjort, havde prøvet sig frem igennem Leiren, saa vilde det ærede Medlem vide, at da man i 1868 begyndte med Leirvælfeserne, saa rykkede man ud paa Vælfespladsen baade om Formiddagen og Eftermiddagen, og Følgen deraf var en Overanstrengelse, som der vistnok med Rette blev klaget over. Dette søgte man at undgaa, og det er det, man har villet gjøre ved at tage den Bestemmelse, at kun de første to Dage maatte anvendes til Troops- og Delingsexercits, og dette er sket netop for at hende Opmærksomheden paa, at Vælfespladserne i Leiren ikke skulde betragtes som Exercerpladser, det er ikke længere Fælledsvælfeser, hvorom der skal være Tale, men om Vælfeser i Terrainet; det er Exercits i Terrainet, der skal foregaa, for at Mandskabet kan blive uddannet paa den bedst mulige Maade. Det ærede Medlem sagde, at Halvdelen af Leirtiden anvendes til Bataillonsexercits, det er en Misforstaaelse; der anvendes kun $\frac{1}{3}$ af Leirtiden til Kompagni- og Bataillonsexercits, den anden Trediedel anvendes til Brigadesvælfeser, og den tredje Trediedel anvendes til større Vælfeser, og hvad disse Vælfesers Karakter angaar, da tillod jeg mig at sige før, at man nødvendigvis har maattet prøve sig frem med Genhyn til den Maade, paa hvilken man skulde gaa frem, og der er to Ting, som navnlig i mange Henseender har øvet en hæmmende Indflydelse paa Uddannelsen i Leiren, og som har kunnet give Anledning til nogle af de Klager, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) nylig gjorde sig til Talsmand for. Den ene af disse Ting er Terrainets Bessaffenhed. Jeg tror at turde sige, at det er vigtigt at vælge til Vælfeseterrain det Terrain, der er omkring Gald, til Mandskabets Uddannelse i Fægtning, thi dertil maa man fortrinnsvis ønske et Terrain, der er saaledes besejret, at det saa meget som muligt ligner det Terrain, hvorpaa man i Virkeligheden kommer til at kæmpe. Et skovløst,

et gjerdeløst, ja, jeg kunde til en vis Grad sige: et vandløst Terrain som det, man har ved Gald, med storlaeude Basseformationer, som man ikke har noget andet Sted, er virkelig et temmelig uheldigt Vælfesapparat. At Mandskabet ikke føler sig tilstrækkelig opmuntret, men bliver træt og fjed af Leirvælfeserne, kan dels ligge deri, at det er vanskeligt paa Grund af Terrainets Bessaffenhed, at Mandskabet ikke føler sig tilstrækkelig opmuntret, men bliver træt og fjed af Leirvælfeserne, tilbøds ligge deri, at det er vanskeligt paa Grund af Terrainets Bessaffenhed at gjøre Vælfeserne saa instruktive, som man gjerne vilde, fordi der er noget Ensartet, som ikke gjør det muligt at bringe den Afvevling tilstede, som der kunde blive, naar Vælfeserne bleve holdte paa et Terrain, der var rigere paa Afvevling med Gjerder og Grøfter, med Byer, Gaarde og Huse; men ikke desto mindre tror jeg, at man har gjort Uret, naar man har villet karakterisere Leirvælfeserne, som om de sket ikke gave noget Udbytte. Det ærede Medlem, der først havde Ordet, det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bjessen), udtalte, at hvis der havde været leenet tilstrækkelig Tid dertil, vilde man have drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt det ikke i det Hele taget maatte siges at være helbigere at gaa bort fra Leirvælfeser til Kantonmentsvælfeser. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at saalænge vi have den bestaaende Hæverordning, kan der ikke være Tale om at komme bort fra Leirvælfeserne, thi da disse skulde holdes fra den 15de Juni til Slutningen af Juli, vil det ikke være muligt at holde Kantonmentsvælfeser, uden at Udgifterne i Anledning af dem ville blive ganske enorme paa Grund af de store Stadeserstatninger, som ville være at udrede. Den kommende Revision af Hæverloven maa derfor nærmest være det Sted, hvor dette Spørgsmaal vil være at undersøge, og jeg vil tilføje, at hvis man skulde komme til at foretrække Kantonmentsvælfeser — et Spørgsmaal, som jeg ikke gjerne vil komme ind paa her, fordi det vil trække Tiden for langt ud — saa vil jeg kun sige, at saa træffer man dermed et

Rettelser.

- Sp. 3726, L. 12 f. n.: „lavestbydende“, læs: „høistbydende“.
 — 3727, L. 5—6 f. o.: „min egen Kommune“, læs: „en Kommune i min egen Valgkreds, nemlig Dronninglund“.
 — 3727, L. 12 f. o.: „1,198 Familier“, læs: „498 Familier“.
 — 3729, L. 9 f. o.: „Sindsgavl“, læs: „Sindsholm“.
 — 3820, L. 15—16 f. o.: „(Saa var Bonden jo et Fæ!)“, læs: „(Saa var han jo et Fæ!)“.